

Τι βλέπεις στην πλατεία Συντάγματος;

του Barikat

Ακλόνητη σιγουριά. Δεν υπάρχει περίπτωση να συμβεί σε μένα! Μνήμη χρυσόφαρου. Εμείς είμαστε στην Ευρώπη. Αυτά περάσανε. Πόλεμος, προσφυγιά, καθεστώδες που κυνηγάει και εξοντώνει αντιφρονούντες. Εξωτικές εικόνες που υπάρχουν μόνο μακριά από τον ανεπτυγμένο κόσμο. Τον δικό μας κόσμο. Εμείς εδώ είμαστε καλά. Πώς να σου περάσει από το μυαλό ότι μια μέρα μπορεί να χρειαστεί να τα αφήσεις όλα πίσω σου;

Να βρεθείς με δυο αλλαξιές ρούχα στην πλάτη. Να παρακαλές σε όποιον θεό πιστεύεις να μην σε πετύχει καμία αδέσποτη σφαίρα, να μην βουλιάξει η βάρκα που σε έχουν χώσει. Να βλέπεις δικούς σου ανθρώπους να βουλιάζουν στο υγρό σύνορο του πολιτισμού. Να βρίσκεις το κουράγιο να μη πνιγείς. Να μην ξέρεις αν πρέπει να κατηγορήσεις τον εαυτό σου που πνίγηκε κάποιος άλλος και όχι εσύ.

Αλλά όχι, όλα αυτά μας είναι ξένα. Εμείς εδώ πάντα θα έχουμε λιακάδα. Εμείς εδώ θα είμαστε πάντα από τη σωστή μεριά του φράκτη. Εμάς δεν μας ακουμπάει κανένας πόλεμος. Πόλεμος; Πως ορίζεται ο πόλεμος; Πόσους νεκρούς χρειαζόμαστε; Μήπως μετράει που δεν βλέπεις καθαρά τα αντίπαλα στρατόπεδα;

Αυτοί που θέλουν να δουν, βλέπουν. Αυτοί που νιώθουν ότι ζουν σε πόλεμο και παλεύουν με νύχια και με δόντια καταλαβαίνουν. Αυτοί που ξέρουν ότι η ζωή τους δεν θα έχει πάντα λιακάδα, αυτοί που δεν έχουν την βεβαιότητα ότι πάντα θα είναι από τη σωστή μεριά του φράκτη. Γιατί για όσους κατασκευάζουν τους σημερινούς φράκτες εμείς είμαστε στους υποψήφιους για την λάθος μεριά. Υπάρχουν αυτές που το κατάλαβαν από την αρχή. Αυτές που οι άρχοντες υποτιμητικά χαρακτηρίζουν ως «απλές καθαρίστριες». Για εμάς η λέξη καθαρίστρια έχει γίνει τίτλος τιμής. Γιατί πάνω από όλα δείχνουν την ασυμφιλίωτη αντίθεση ανάμεσα στους ανθρώπους που καθαρίζουν τα σκουπίδια και σε αυτούς που τα έχουν μέσα στο κεφάλι και στην ψυχή τους.

Αυτές τις μέρες στην πλατεία Συντάγματος κάποιοι βλέπουν απλά άλλο ένα πρόβλημα. Μια δυσλειτουργία σε μία χώρα που είναι κανονική. Εμείς βλέπουμε τα αποτελέσματα ενός πολέμου. Ενός πολέμου που ξέρουμε ότι μας αφορά. Βλέπουμε και μία υπενθύμιση. Ότι η αλληλεγγύη είναι προλεταριακή αρετή. Ας διαλέξει λοιπόν ο καθένας τον κόσμο που ανήκει.

*Η φωτογραφία που συνοδεύει το κείμενο είναι του Μάριου Λώλου